

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžsk/6/2018
Identifikačné číslo spisu: 2014200595
Dátum vydania rozhodnutia: 21.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2014200595.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): I. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., Poľská republika, právne zastúpený: JUDr. Ing. Zuzana Kvaková, advokátka so sídlom J.M.Geromettu 146/1, Žilina, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa - ústredie, ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, za účasti: Z. S. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., Poľská republika, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 8727-3/2014-BA zo dňa 21.02.2014, o kasačnej sťažnosti proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/142/2014-98 zo dňa 7. decembra 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 14S/142/2014 -141 zo dňa 6. augusta 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovanej, ktorá na základe odvolania žalobcu rozhodnutím č. 8727-3/2014-BA zo dňa 21.02.2014 (ďalej len "preskúmaní rozhodnutie") jeho odvolanie zamietla a prvoinštančné rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava zmenila tak, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti dňa 1. mája 2010 podľa slovenskej legislatívy. V ostatnej časti prvostupňové rozhodnutie potvrdila.

2. V odôvodnení poukázala na kontrolu vykonanú dňa 07.07.2011 u zamestnávateľa žalobcu pobočkou Sociálnej poisťovne Trnava zameranú na preukázanie skutočného výkonu činnosti na území Slovenskej republiky s výsledkom, že na adrese podnikania D. je neobývaný rodinný dom, v ktorom sa nenachádzala žiadna prevádzka, v ktorej by mohli zamestnanci vykonávať prácu. V čase kontroly nebol

v mieste podnikania prítomný zamestnávateľ a ani žiadny zamestnanec. Ku kontrole neboli predložené žiadne doklady, ktoré by preukazovali, že zamestnávateľ prideloval zamestnancom prácu počas trvania pracovnoprávneho vzťahu a že zamestnanci na území SR prácu skutočne vykonávali. Tiež bolo zistené, že uvedené miesto nespĺňa podľa živnostenského registra štatút registrového sídla. Vzhľadom na uvedené žalobca nemohol byť poistený na území Slovenskej republiky podľa článku 11 (3) (a), článku 13 (1) a článku 13 (3) Nariadenia č. 883/2004 v spojení s Nariadením (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 988/2009 a vykonávacím Nariadením (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, keďže jedným zo základných faktorov na posúdenie a určenie príslušnosti k právnym predpisom sociálneho zabezpečenia je reálny výkon činnosti a tiež splnenie kritérií registrovaného sídla zamestnávateľa v zmysle čl. 14 vykonávacieho nariadenia.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Proti preskúmanému rozhodnutiu podal sťažovateľ správnu žalobu, ktorú krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom v zmysle § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol ako nedôvodnú.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po prejednaní veci dospel k záveru, že zásadnou námietkou žalobcu, ktorou napáda zákonnosť napadnutého rozhodnutia prvého stupňa ako aj žalovaného je námietka, že žalovaná vo veci postupovala a rozhodla v rozpore s právnou úpravou ustanovenou v článku 13 ods. 3 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady číslo 883/2004 o koordinácii systémom sociálneho zabezpečenia, pričom túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Uviedol, že pre aplikáciu tohto článku musia byť splnené zákonné hmotnoprávne podmienky v tejto právnej úprave základného Nariadenia stanovené, a to predovšetkým preukázanie výkonu činnosti zamestnanca na území členského štátu, v danom prípade žalobcu na území Slovenskej republiky, pričom podľa názoru súdu zhodne so správnym orgánom, formálne uzatvorenie pracovnej zmluvy medzi zamestnancom a zamestnávateľom ešte nezakladá žalobcovi právo na aplikáciu tohto článku, pretože uzatvorením pracovnej zmluvy pracovník nenadobúda automaticky status zamestnanca; v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ za zamestnanca je potrebné považovať každého, kto vykonáva skutočne konkrétne činnosti, teda tohto, kto vykonáva skutočnú a efektívnu činnosť a výkon práce musí byť reálny. Súd má za to, že žalovaný vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu so záverom, že žalobca ako zamestnanec na území Slovenskej republiky neuskutočňoval činnosť podľa pracovnej zmluvy. Žalobca v konaní neunesol dôkaznú povinnosť na preukázanie pravdivosti jeho tvrdení o výkone zamestnania na Slovensku.

5. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu súd sa stotožnil so záverom správneho orgánu, že neboli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu základného Nariadenia článku 13 ods. 3, nakoľko nebol preukázaný reálny súbeh činností žalobcu ako SZČO na území Poľskej republiky a zamestnanca na území SR. V danom prípade preto žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti od 01.05.2010 podľa slovenskej legislatívy, pretože samotná prihláška do systému sociálneho zabezpečenia podaná zamestnávateľom žalobcu nezakladá právo na vznik uvedeného poistenia na území SR z dôvodov uvedených vyššie.

6. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd žalobu zamietol ako nedôvodnú a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti/stanoviská

A)

7. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t. j. že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že:

- krajský súd nereflektoval na čl. 13 (3) základného nariadenia,
- s poukazom na čl. 16 ods. 1 vykonávacieho nariadenia namietal oprávnenie prvoinštančného orgánu, ako aj žalovanej vydať rozhodnutie o nevzniknutí povinného poistenia, nakoľko toto nie je v jej kompetencii, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžso/90/2015 a na rozsudok sp. zn. 1Sžso/30/2015,
- záznam o vykonaní kontroly dňa zo 14.07.2011, ktorého súčasťou ako príloha je "Správa o kontrole" (ďalej len "Záznam"), je hlavným podkladom pre vydanie prvoinštančného rozhodnutia, ako aj preskúmaného rozhodnutia, avšak správne orgány sa s ním nevysporiadali,
- krajský súd nevyhodnotil zákonným spôsobom záznam a správu z kontroly ako základný podklad pre vydanie rozhodnutia,
- pri posudzovaní statusu sťažovateľa ako zamestnanca mal krajský súd vychádzať z definície "činnosti ako zamestnanec" deklarovanej v rámci dikcie čl. 1 základného nariadenia a v nadväznosti na to s pojmom "zamestnanec" v zmysle § 4 ods. 1 zákona o sociálnom poistení,
- existencia právneho vzťahu zakladajúceho právo na pravidelný príjem je s poukazom na ustanovenia pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi sťažovateľom a zamestnávateľom nepochybná,
- krajský súd sa mal zaoberať skutočnosťou, že podstatou vykonávania práce sťažovateľa je zabezpečenie pravidelného príjmu.

9. Navrhol, aby kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

B)

10. Žalovaná vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedla, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neuviedol také námietky, ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie preskúmaného rozhodnutia. V písomných vyjadreniach zaujala stanovisko ku každej námietke sťažovateľa obsiahnutej v žalobe. Nakoľko s rozsudkom krajského súdu súhlasí v celom rozsahu, navrhla, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

11. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21. novembra 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa čl. 14 ods. 5 písm. b) vykonávacieho nariadenia v pôvodnom znení na účely uplatňovania článku 13 ods. 1 základného nariadenia osobou, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnanec v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, je predovšetkým osoba, ktorá nepretržite striedavo vykonáva činnosti s výnimkou zanedbateľných činností v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, a to bez ohľadu na početnosť alebo pravidelnosť tohto striedania.

Podľa čl. 14 ods. 5 vykonávacieho nariadenia v znení relevantnom na preskúmanú vec na účely uplatňovania článku 13 ods. 1 základného nariadenia sa osobou, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnanec v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, rozumie osoba, ktorá vykonáva súbežne alebo striedavo jednu alebo viacero oddelených činností v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch pre ten istý podnik alebo toho istého zamestnávateľa, alebo pre rôzne podniky alebo rôznych zamestnávateľov.

Podľa čl. 14 ods. 5b vykonávacieho nariadenia v citovanom znení na účely určenia uplatniteľných právnych predpisov podľa článku 13 základného nariadenia sa zanedbateľné činnosti neberú do úvahy. Článok 16 vykonávacieho nariadenia sa uplatňuje na všetky prípady podľa tohto článku.

Podľa čl. 14 ods. 8 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení na účely uplatňovania článku 13 ods. 1 a 2 základného nariadenia formulácia podstatná časť činnosti, ktorú osoba vykonáva ako zamestnanec alebo ako samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte znamená, že sa kvantitatívne podstatná časť všetkých činností zamestnanca alebo samostatne zárobkovo činnnej osoby vykonáva v tomto členskom štáte, pričom to nemusí byť nevyhnutne väčšia časť týchto činností.

Podľa čl. 16 ods. 1 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení osoba, ktorá vykonáva činnosti v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, informuje o tejto skutočnosti inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska.

Podľa čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.

Podľa čl. 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení predbežné určenie uplatniteľných právnych predpisov, ako sa stanovuje v odseku 2, sa stáva definitívnym do dvoch mesiacov odo dňa, keď boli inštitúcie určené príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov o ňom informované v súlade s odsekom 2, ak už uplatniteľné právne predpisy neboli definitívne určené na základe odseku 4 alebo najmenej jedna dotknutá inštitúcia neinformovala inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska do konca tejto dvojmesačnej lehoty o tom, že nemôže prijať toto určenie alebo že zaujala k tejto veci odlišné stanovisko.

Podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení platí, že ak existuje neistota vo veci určenia uplatniteľných právnych predpisov, v dôsledku ktorej je potrebné, aby inštitúcie alebo úrady dvoch alebo viacerých členských štátov na požiadanie jednej alebo viacerých inštitúcií určených príslušnými úradmi dotknutých členských štátov alebo samotných týchto úradov navzájom rokovali, určia sa právne predpisy uplatniteľné na dotknutú osobu vzájomnou dohodou a so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a príslušné ustanovenia článku 14 vykonávacieho nariadenia.

Podľa čl. 16 ods. 5 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy boli predbežne alebo definitívne určené za uplatniteľné, to bezodkladne oznámi dotknutej osobe.

Podľa čl. 16 ods. 6 vykonávacieho nariadenia v citovanom znení platí, že ak dotknutá osoba neposkytne informácie podľa odseku 1, uplatnia sa ustanovenia tohto článku na podnet inštitúcie určenej príslušným úradom členského štátu bydliska, len čo je o situácii tejto osoby informovaná, napríklad aj prostredníctvom inej dotknutej inštitúcie.

Podľa § 245 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, o výsledku vykonanej kontroly vypracujú zamestnanci kontroly protokol, ktorý musí obsahovať označenie kontrolovaného subjektu, miesto a dátum vykonania kontroly, predmet kontroly, kontrolované obdobie, kto kontrolu vykonal, preukázané kontrolné zistenia, dátum vypracovania protokolu, vlastnoručné podpisy zamestnancov kontroly, podpisy zodpovedných zamestnancov, ktorí boli s protokolom oboznámení a dátum oboznámenia sa s protokolom. Súčasťou protokolu je vyjadrenie vedúceho kontrolovaného subjektu, vyjadrenia zodpovedných zamestnancov ku kontrolným zisteniam a ďalšie písomnosti a materiály potvrdzujúce kontrolné zistenia vrátane priebežného protokolu a čiastkového protokolu.

Podľa § 245 ods. 6 zákona o sociálnom poistení, ak sa kontrolou nezistí porušenie všeobecne záväzných

právnych predpisov alebo interných predpisov, vypracuje sa len záznam o kontrole. Pri jeho vypracúvaní sa postupuje primerane podľa odseku 1.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti zamestnanca uvedeného v § 4 ods. 1 vzniká odo dňa vzniku právneho vzťahu, ktorý zakladá právo na príjem uvedený v § 3 ods. 1 písm. a) a ods. 2 a 3, a zaniká dňom zániku tohto právneho vzťahu, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 172 ods. 5 zákona o sociálnom poistení, predmetom nedávkového konania je rozhodovanie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, o poistnom v sporných prípadoch, príspevku na starobné dôchodkové sporenie v sporných prípadoch, o pokute, penále, povolení splátok dlžných súm poistného, príspevku na starobné dôchodkové sporenie, pokuty, penále a o zaradení zamestnávateľa do nebezpečnostnej triedy.

Podľa § 184 ods. 8 zákona o sociálnom poistení, nedávkové konanie sa začína na základe písomnej žiadosti účastníka konania alebo z podnetu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne.

Podľa § 209 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, rozhodnutie organizačnej zložky Sociálnej poisťovne sa vydáva písomne, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. Predmetom kasačnej sťažnosti bol napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol žalobu o preskúmanie preskúmaného rozhodnutia žalovanej. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nevyhodnotenie záznamu a správy z kontroly zo dňa 14.07.2011 zo strany správnych orgánov, ako aj krajského súdu. Zároveň trval na posúdení jeho osoby ako zamestnanca v zmysle čl. 1 základného nariadenia a § 4 ods. 1 zákona o sociálnom poistení.

13. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že za účelom preukázania skutočného výkonu činnosti na území Slovenskej republiky zamestnancov ďalšieho účastníka vykonal prvoinštančný správny orgán dňa 07.07.2011 fyzickú kontrolu priamo v mieste podnikania zamestnávateľa, ktorú mal zamestnávateľ uvedenú vo výpise zo živnostenského registra, pričom reálny výkon činnosti zamestnancov vrátane sťažovateľa na území Slovenskej republiky nebol preukázaný. Kontrolou bolo zistené, že miesto podnikania zamestnávateľa je v rodinnom dome, v ktorom sa však nenachádza žiadna prevádzka, v ktorej by mohli zamestnanci vykonávať prácu. V čase kontroly tam nebol prítomný zamestnávateľ, ani žiadny zamestnanec. Ku kontrole neboli predložené žiadne doklady preukazujúce pridelenie práce zamestnancom počas trvania pracovnoprávneho vzťahu, ani doklady o skutočnom výkone práce.

14. Kasačný súd poukazuje aj na článok 3 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, zo znenia ktorého vyplýva, že od osôb, na ktoré sa uplatňuje základné nariadenie sa vyžaduje, aby dotknutým inštitúciám postúpili informácie, dokumenty alebo podporné doklady, ktoré sú potrebné na posúdenie ich situácie alebo situácie ich rodín, na určenie alebo zachovanie práv a povinností a na určenie uplatniteľných právnych predpisov a ich povinností, ktoré z nich vyplývajú. Vo svetle uvedeného dôkazné bremeno leží nielen na Sociálnej poisťovni, ale aj na sťažovateľovi a zamestnávateľovi, a túto povinnosť, ktorá im vyplývala z vykonávacieho nariadenia si riadne nespĺnili. Sťažovateľ počas správneho konania, ako aj konania pred súdom nepreukázal, že od uzavretia pracovnej zmluvy dňa 01.05.2010 vykonával u zamestnávateľa na území SR konkrétny dojednaný druh práce - promotéra internetových školení. Sťažovateľ rovnako nepreukázal skutočný rozsah vykonávaných, resp. konkrétnych prác. Nebola preukázaná ani skutočnosť, že by reálne dostával mzdu za vykonanú prácu.

15. Čo sa týka nepreukázania rozsahu vykonávaných prác a dokladov predložených sťažovateľom v správnom, ako aj v súdnom konaní kasačný súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia v tejto časti je plne vyčerpávajúce a logicky odôvodnené. Nebolo možné postupovať inak ako súhlasiť s názorom krajského súdu, že žalovanej nemožno vytknúť, že nevykonala dokazovanie v dostatočnom rozsahu a že nezistila dostatočne skutkový stav, pretože doklady predložené zamestnávateľom sťažovateľa prvoinštančnému orgánu len formálne deklarovali vznik pracovného

pomeru bez akejkolvek výpovednej hodnoty o tom, že sťažovateľ ako zamestnanec na území Slovenskej republiky skutočne vykonával činnosť podľa pracovnej zmluvy. Rovnako nie je možné vytknúť žalovanému, že na sťažovateľa, resp. jeho zamestnávateľa preniesol nad rozsah zákona dôkaznú povinnosť s poukazom na článok 16 ods. 1 a 6 vykonávacieho nariadenia.

16. Nie je dôvodné ani tvrdenie sťažovateľa, že na základe pracovnej zmluvy automaticky nadobúda status zamestnanca. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, v zmysle ktorej: „pojem pracovník v zmysle článku 39 ES má autonómny význam v práve Únie a nemá byť vykladaný zužujúco. Za pracovníka je potrebné považovať každého, kto vykonáva skutočne a konkrétne činnosť, s výnimkou činností, ktoré sú tak obmedzené, že sa javia ako čisto okrajové a vedľajšie. Pracovný pomer je možné vyložiť podľa judikatúry Súdneho dvora tak že: ... za pracovníka musí byť považovaný každý, kto vykonáva skutočnú a efektívnu činnosť ... (rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci Matlen a Cikotic C-1 0/05).

17. Vzhľadom na uvedené je nedôvodná aj námietka týkajúca sa porušenia článku 13 ods. 3 základného nariadenia. Kasačný súd zhodne s krajským súdom má za to, že formálne uzatvorenie pracovnej zmluvy medzi zamestnancom a zamestnávateľom ešte nezakladá sťažovateľovi právo na aplikáciu článku 13 ods. 3 základného nariadenia, pretože uzatvorením pracovnej zmluvy pracovník nenadobúda automaticky status zamestnanca. Vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora EU za zamestnanca je potrebné považovať každého, kto vykonáva skutočne konkrétne činnosti, teda toho, kto vykonáva skutočnú a efektívnu činnosť. Napokon aj z článku 13 ods. 3 základného nariadenia vyplýva, že výkon práce musí byť reálny. Vzhľadom k uvedenému kasačný súd dospel k záveru, že tak správne orgány svojimi rozhodnutiami, ako aj krajský súd v procese preskúmania zákonnosti rozhodnutia nepostupovali v rozpore s právnou úpravou obsiahnutou v základnom nariadení a v jeho vykonávacom nariadení.

18. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 363/2018 zo dňa 10. 10. 2018, v ktorom ústavný súd v obdobnej veci skonštatoval ústavnú udržateľnosť kľúčového (nosného) dôvodu tak rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj jemu predchádzajúcich rozhodnutí, a to dôvodu o neaplikovateľnosti slovenskej legislatívy na prípad sťažovateľa z dôvodu, že jeho statusu zamestnanca na území Slovenskej republiky nekorešpondoval aj faktický výkon tejto činnosti zamestnanca (pričom sťažovateľ nepreukázal opak).

19. Vo vzťahu k oprávnenosti žalovanej vydať rozhodnutie o tom, že zamestnancovi nevzniklo povinné sociálne poistenia na území Slovenskej republiky kasačný súd poukazuje na vyššie citované ustanovenia zákona o sociálnom poistení, v zmysle ktorých je žalovaná oprávnená v sporných nedávkových konaniach okrem iného rozhodnúť aj o vzniku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti sťažovateľa ako zamestnanca po tom, čo bol prostredníctvom príslušného formulára zaregistrovaný v registri poistencov žalovanej.

20. Kasačný súd vzhľadom na námietky uplatnené sťažovateľom uvádza, že preskúmané rozhodnutie spĺňa požiadavku na obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 209 zákona o sociálnom poistení. Kasačný súd sa stotožňuje s právnymi závermi zistenými v predchádzajúcich konaniach o tom, že sťažovateľ nespĺňa zákonné podmienky pre vznik povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti od stanoveného dátumu podľa tam uvedených ustanovení slovenskej legislatívy.

21. Vo svetle vyššie uvedeného kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje. Námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

22. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanej nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.

23. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.